

ΤΖΕΣΙΚΑ ΣΟΡΕΝΣΕΝ

Ένα και Μία
για πάντα

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE FOREVER OF ELLA AND MICHA

Από τις Εκδόσεις Forever, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έλα και Μίσα για πάντα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jessica Sorensen

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μερόπη Σταυρινού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Regina Wamba

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Jessica Sorensen, 2013

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014

ISBN 978-618-5044-08-4

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81

Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΤΖΕΣΙΚΑ ΣΟΡΕΝΣΕΝ

Ένα και Μία
για πάντα

Μετάφραση:
Μερόπη Σταυρινού

Πρόλογος

Ελα

Η γέφυρα έχει κάτι το απειλητικό. Κι όμως, μου ασκεί μια έλξη σαν από εσωτερική παρόρμηση. Δε μου προκαλεί τόσο πόνο όσο κάποτε, αλλά οι αναμνήσεις που συνδέονται μαζί της είναι ακόμη νωπές και θα με στοιχειώνουν για πάντα.

Ο ουρανός είναι συννεφιασμένος και το απαλό αεράκι χαϊδεύει το δέρμα μου. Ανεβάζω το φερμουάρ του μπουφάν μου καθώς κοιτάζω τα σκοτεινά νερά, ενώ σκέφτομαι τη φρικτή νύχτα που σκεφτόμουν να πηδήξω.

«Είσαι σίγουρη ότι θα είσαι εντάξει;» ρωτάει ο Μίσα, το ίδιο πράγμα που ρωτάει εδώ και λίγες μέρες. Οι αρθρώσεις των χεριών του ασπρίζουν καθώς σφίγγει την κουπαστή της γέφυρας και κοιτάζει τη λίμνη. «Πέρασες πολλά αυτό το Σαββατοκύριακο».

Μορφάζω μόλις φέρνω στον νου μου τη θυμωμένη φωνή του μπαμπά μου όταν μου είπε ότι ευχόταν να μην είχε κόρη μόλις εγώ κι ο Ντιν αντιπαρατεθήκαμε μαζί του για

τον αλκοολισμό του. Ξεστόμισε σκληρά λόγια που έκαναν την καρδιά μου κομμάτια. Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι μιλάει ο εθισμός του και όχι ο ίδιος, αλλά δεν το πιστεύω ολότελα. Το μυαλό και το σώμα μου έχουν εξουθενωθεί από το τόσο δράμα, αλλά θα τα καταφέρω, όπως και την τελευταία φορά. Δε θα το ξαναβάλω στα πόδια. Θα το αντιμετωπίσω και θα προχωρήσω παρακάτω.

Ο Μίσα δεν ξέρει όλα όσα συνέβησαν και θέλω να τον γλιτώσω από το βάρος. Ανησυχεί για μένα συνέχεια και οι ενοχές με κατατρώνε. Θα έπρεπε να είναι ευτυχισμένος, να αγαπάει τη ζωή, να κάνει ό,τι θέλει να κάνει. Του αξίζει.

Συνοφρυώνομαι, δε μου αρέσει καθόλου που όταν φτάσουμε στο τέarma της γέφυρας θα με αφήσει για να ξαναπάει περιοδεία με το συγκρότημά του.

«Είμαι λίγο λυπημένη που πρέπει να φύγεις».

Αφήνει τη μεταλλική κουπαστή και τα γαλαζοπράσινα μάτια του αστράφτουν καθώς με αγκαλιάζει. Κρύβω το πρόσωπό μου στο στήθος του και εισπνέω το άρωμά του. Δε θέλω να τον αφήσω να φύγει ποτέ.

«Σ' αγαπώ, Έλα Μεί». Με φιλάει στην κορυφή του κεφαλιού.

Κλείνω τα μάτια μου και καταπίνω τα δάκρυά μου.

«Κι εγώ σ' αγαπώ».

Φέρνει τα σαρκώδη χείλη του κοντά στα δικά μου και με φιλάει με πάθος, το κρικάκι στα χείλη του μπήγεται στο στόμα μου. Νιώθω μια ζεστασιά στο δέρμα μου καθώς τα χέρια του εξερευνούν την πλάτη μου και τα δάχτυλά του μου χαϊδεύουν τον κώλο, φέρνοντας το σώμα μου πιο κοντά στο δικό του. Μπλέκω τα δάχτυλά μου στα απαλά μαλ-

λιά του κι έπειτα τυλίγω τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του. Η γλώσσα του εξερευνά το στόμα μου και το φιλή του γίνεται πιο έντονο, ώσπου πρέπει να απομακρυνθούμε ο ένας από τον άλλον για να πάρουμε ανάσα. Το στήθος μου ανεβοκατεβαίνει καθώς κοιτάζω τη λίμνη μια τελευταία φορά και ο ήλιος αντανακλά στο νερό.

«Δεν είναι ώρα να φύγεις;»

Μου σφίγγει το χέρι.

«Μην ανησυχείς. Έχουμε δώδεκα ώρες δρόμο μπροστά μας και θα λείψω μόνο δυο εβδομάδες πριν γυρίσω για να αρχίσω να σε ξαναενοχλώ».

Χαμογελάω βεβιασμένα.

«Το ξέρω, και ανυπομονώ να με ενοχλήσεις».

Περπατάμε χεράκι χεράκι ως τη μαύρη Mercedes της Λίλα. Τον αφήνω να οδηγήσει εκείνος και φεύγει σφαίρα στον χωματόδρομο, αφήνοντας πίσω μας ένα σύννεφο σκόνης που γρήγορα εξαφανίζεται.

1

Δυο μήνες αργότερα

Έλα

Κάθε βράδυ βλέπω το ίδιο όνειρο. Ο Μίσα κι εγώ στεκόμαστε στις δυο άκρες της γέφυρας. Η βροχή πέφτει δυνατά από τον μαύρο ουρανό και ο άνεμος σηκώνει χαλάσματα και συντρίμμια ανάμεσά μας.

Ο Μίσα απλώνει το χέρι του και πηγαίνω προς το μέρος του, αλλά απομακρύνεται μέχρι που φτάνει στην κουπαστή της γέφυρας. Τραμπολιίζεται από τον αέρα και θέλω να τον σώσω, αλλά τα πόδια μου μένουν ακίνητα. Μια ριπή ανέμου τον χτυπάει και πέφτει προς τα πίσω, χάνεται μες στο σκοτάδι. Ξυπνάω ουρλιάζοντας, γεμάτη ενοχές.

Η ψυχολόγος μου λέει ότι αυτός ο εφιάλτης μου σημαίνει τον φόβο μου να χάσω τον Μίσα, αλλά αυτό δεν εξηγεί γιατί δεν τον σώζω. Όταν μου το είπε, η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα και οι παλάμες μου να ιδρώνουν. Ποτέ δεν κοίταξα τόσο μακριά στο μέλλον

ώστε να σκεφτώ πως ίσως μια μέρα ο Μίσα κι εγώ να μην είμαστε μαζί.

Για πάντα; Υπάρχει τέτοιο πράγμα;

Με τόσο χρόνο που περνάμε μαζί, αναρωτιέμαι προς τα πού οδεύει η σχέση μας. Την τελευταία φορά που ει-
δωθήκαμε ήταν στην κηδεία του Γκρέιντι. Ήταν η δεύτερη πιο δύσκολη μέρα της ζωής μου· η πρώτη ήταν η μέρα της κηδείας της μητέρας μου.

Ο Μίσα κι εγώ είχαμε ανέβει στον βράχο που έβλεπε στη λίμνη, κρατώντας ένα μαύρο βάζο που περιείχε τις στά-
χτες του Γκρέιντι. Ο αέρας φύσαγε και το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν το πόσο πολύ η ζωή ανήκε στον θάνατο. Ανά πάσα στιγμή ο θάνατος μπορούσε να πάρει τη ζωή κάποιου, όπως είχε κάνει με τη μαμά μου και τον Γκρέιντι.

«Είσαι έτοιμη;» είχε ρωτήσει ο Μίσα, βγάζοντας το καπάκι από το βάζο.

Ένευσα και άπλωσα το χέρι μου προς το βάζο.

«Όσο είναι ποτέ δυνατόν».

Το αυτοκίνητο πίσω μας ήταν στο ρελαντί και έπαιζε το αγαπημένο τραγούδι του Γκρέιντι, το *Simple Man* των Lynyrd Skynyrd, ένα τραγούδι που ταίριαζε τέλεια στον Γκρέιντι και στην απλή ζωή που έκανε.

Ο Μίσα έφερε το βάζο προς το μέρος μου και το κρατήσαμε μαζί.

«Πώς το έλεγε συνέχεια;» ρώτησε ο Μίσα. «Εκείνο για τη ζωή;»

«Δεν είναι τόσο σημαντικό να νιώθουμε σπουδαία για όσα κάνουμε», λέω απαλά. «Αλλά το πώς νιώθουμε όταν πλησιάζουμε στο τέλος όταν κοιτάζουμε όλα όσα έχουμε κάνει».

Δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό μου μόλις αναποδογυρίσαμε το βάζο και αδειάσαμε τις στάχτες στον γκρεμό. Καθώς τις βλέπαμε να παρασύρονται προς τη λίμνη, ο Μίσα με αγκάλιασε και ήπιε μια γουλιά τεκίλα. Μου πρόσφερε κι εμένα αλλά αρνήθηκα.

Ο πόνος τράνταζε το είναι μου αλλά τον έπνιξα γρήγορα. Αν και ο ήλιος έλαμπε, καθώς κοίταζα τη λίμνη που φαινόταν σαν να κρύβει τα πάντα, ένιωσα μια ψύχρα στον αέρα. Η λίμνη συνδεόταν με τόσες βαθιές, οδυνηρές αναμνήσεις δικιές μου και της μαμάς μου.

«Γη καλεί Έλα». Η Λίλα κουνάει το χέρι της μπροστά μου κι εγώ τινάζομαι. «Κανονικά τώρα χάνεσαι πιο πολύ απ' οποιοδήποτε άλλον ξέρω. Το μάθημα τελείωσε πριν από πέντε λεπτά... Τι στο καλό είναι αυτό το σχέδιο; Ανατριχιαστικό».

Επανερχομαι στο παρόν και το βλέμμα μου σαρώνει τα άδεια θρανία στην αίθουσα κι έπειτα πέφτει στο στίλο στο χέρι μου. Η μύτη του στίλο ακουμπάει σε μια ζωγραφιά του προσώπου μου, μόνο που τα μάτια μου είναι μαύρα και το δέρμα μου μοιάζει με ξεραμένο χόμα γεμάτο ρωγμές.

«Δεν είναι τίποτα». Χώνω το σχέδιο στην τσάντα μου και παίρνω τα βιβλία μου. Καμιά φορά χάνω την αίσθηση του χρόνου και με ανησυχεί επειδή το ίδιο συνέβαινε και στη μητέρα μου. «Μια μουτζούρα είναι που έκανα στο βαρετό μάθημα του καθηγητή Μακμάν».

«Τι σου συμβαίνει; Είσαι τελείως χαμένη και πολύ κατσούφα», λέει η Λίλα καθώς βγαίνουμε από την τάξη και ανοίγουμε τις πόρτες βγαίνοντας στον ήλιο. Φτιάχνω την τσάντα μου στον ώμο μου και βάζω τα γυαλιά μου.

«Τίποτα, είμαι κουρασμένη».

Σταματάει απότομα στη μέση του πεζοδρομίου, με κοιτάζει καχύποπτα με τα γαλάζια μάτια της και βάζει τα χέρια στη μέση.

«Μην αρχίζεις να κλείνεσαι τώρα. Τα πηγαίναμε τόσο καλά».

Αναστενάζω γιατί έχει δίκιο.

«Απλώς βλέπω ένα όνειρο εδώ και καιρό».

«Με τον Μίσα;»

«Πώς το μάντεψες;»

Σηκώνει τα φρύδια της.

«Πώς να μην το μαντέψω; Μόνο αυτόν σκέφτεσαι».

«Όχι μόνο». Σκέφτομαι και τον μπαμπά μου που κάποτε αποτοξίνωση και ότι δε μου μιλάει.

Κατεβαίνουμε το πεζοδρόμιο και με πιάνει αγκαξέ. Ο βηματισμός της είναι ανάλαφρος και το ροζ φόρεμα και τα ξανθά μαλλιά της τα παρασέρνει ελαφρά το απαλό φθινοπωρινό αεράκι. Πριν από έναν χρόνο περίπου, η Λίλα κι εγώ μοιάζαμε αρκετά, αλλά μετά ο Μίσα έσπασε το περιβλημά μου κι εγώ επέλεξα ένα χαρούμενο στιλ κάπου στη μέση. Φοράω ένα μπλουζάκι Spill Canvas και ένα τζιν και τα μακριά καστανοκόκκινα μαλλιά μου είναι αφημένα χαλαρά, γύρω από το πρόσωπό μου.

«Πού να φάμε;» ρωτάει καθώς φτάνουμε στην άκρη του πάρκινγκ. «Γιατί το ψυγείο μας είναι άδειο».

«Πρέπει να πάμε για ψώνια». Κάνω στην άκρη καθώς μια παρέα παιχτών του φούτμπολ περνάνε με τις κόκκινες και γκριζές στολές τους. «Αλλά χρειαζόμαστε και αυτοκίνητο για να πάμε, μιας και δεν παίρνεις πια το λεωφορείο».

«Λόγω εκείνου του ανώμαλου που μου έγλειψε το χέρι», λέει μορφάζοντας. «Ήταν αηδιαστικό».

«Ναι, ήταν αηδία», συμφωνώ, προσπαθώντας να μη γελάσω.

«Τι βλάκας ο μπαμπάς μου», μουρμουρίζει η Λίλα συνοφρωμένη. «Έπρεπε τουλάχιστον να με προειδοποιήσει όταν αποφάσισε να πάει πίσω το αμάξι. Δε θέλει να είμαι εκεί αλλά πάει και μου παίρνει το αμάξι επειδή το έσκασα το καλοκαίρι».

«Οι μπαμπάδες είναι συχνά βλάκες». Στο τέρμα του πεζοδρομίου στρίβω αριστερά. «Ο δικός μου δε μου μιλάει».

«Να φτιάξουμε μια λέσχη *Οι Μπαμπάδες είναι Απαίσιοι*», λέει σαρκαστικά. «Είμαι σίγουρη πως πολλοί θα γίνονταν μέλη».

Χαμογελάω βεβιασμένα. Δεν κατηγορώ τον μπαμπά μου για τα αρνητικά συναισθήματα που έχει απέναντί μου. Δική μου επιλογή ήταν να φύγω το βράδυ που πέθανε η μαμά μου και τώρα πρέπει να αντιμετωπίσω τις συνέπειες – είναι κι αυτό στο πλαίσιο του να προχωράς μπροστά.

Μένω κάτω από τις σκιές των δέντρων καθώς βαδίζω με στο πεζοδρόμιο στο πλάι της σχολής.

«Πάμε να φάμε στο εστιατόριο. Είναι το πιο εύκολο». Σουφρώνει τη μύτη της.

«Εύκολο με την έννοια ότι είναι κοντά. Κατά τ' άλλα δεν έχει τίποτα εύκολο το...» Η φωνή της σβήνει και το βλέμμα της ξεμακραίνει προς το γρασίδι και ένα πονηρό χαμόγελο ζωγραφίζεται στο πρόσωπό της. «Να μια ιδέα. Μπορείς να πεις στον Μπλέικ να μας πάει κάπου».

Βλέπω τον Μπλέικ να διασχίζει την αυλή του πανεπιστημίου και να πηγαίνει προς το αυτοκίνητό του. Κάνουμε μαζί ζωγραφική και μου μιλάει πολύ. Η Λίλα επιμένει ότι το κάνει επειδή με γουστάρει αλλά εγώ διαφωνώ.

«Δεν πρόκειται να πάω να του ζητήσω να μας πάει κάπου». Την τραβάω απ' το χέρι. «Ας φάμε στο εστιατόριο...»

«Ει, Μπλέικ!» φωνάζει κουνώντας τα χέρια της κι έπειτα χασκογελάει σιγανά. Ο Μπλέικ ψάχνει με τα καστανά του μάτια και ένα χαμόγελο σκάει στο πρόσωπό του καθώς διασχίζει το γρασίδι και πλησιάζει προς το μέρος μας.

«Ξέρει ότι έχω αγόρι», λέω στη Λίλα, «είναι απλώς ευγενικός».

«Τα αγόρια σπάνια είναι απλώς ευγενικά, κι εγώ χρησιμοποιώ την καπούρα του για να φύγουμε από δω», ψιθυρίζει η Λίλα. «Βαρέθηκα να είμαι συνέχεια εδώ».

Ανοίγω το στόμα μου για να διαμαρτυρηθώ, αλλά ο Μπλέικ μας έχει ήδη φτάσει κι έτσι δε λέω τίποτα.

Φοράει σκουφάκι πάνω από τα σκούρα καστανά μαλλιά του και το ξεβαμμένο του τζιν έχει μπλε σημάδια μπογιάς, όπως και το κάτω μέρος της καφέ μπλούζας του.

«Τι λέει;» Ο αντίχειράς του είναι γαντζωμένος στο λουρί του βρόμικου σάκου που έχει κρεμασμένο στον ώμο του και με κοιτάζει σαν να τον φώναξα εγώ. Έχουμε σχεδόν το ίδιο ύψος και μπορώ να τον κοιτάζω εύκολα ίσια στα μάτια.

«Τίποτα».

«Θέλουμε να μας πας κάπου». Η Λίλα πεταρίζει τις βλεφαρίδες της και τυλίγει μια μπούκλα στο δάχτυλό της. «Για να φάμε».

«Δε χρειάζεται να μας πας», παρεμβαίνω. «Η Λίλα απλώς χρειάζεται να πάρει μια δόση εκτός πανεπιστημίου».

«Πολύ θα ήθελα να σας πάω όπου θέλετε να πάτε», λέει χαμογελώντας ειλικρινά. «Πρώτα θα περάσω όμως από το διαμέρισμά μου, οπότε, αν δε σας πειράζει να

κάνουμε μια στάση, μπορείτε να έρθετε μαζί μου τώρα».

Το κινητό μου στην τσέπη μου χτυπάει με το *Behind Blue Eyes* των Who και χαμογελάω.

Η Λίλα γυρίζει τα μάτια της προς τα πάνω εκνευρισμένη.

«Αχ, Θεούλη μου, νόμιζα ότι θα είχες πάψει να είσαι τόσο χαζοχαρούμενη πια. Είστε μαζί σχεδόν τρεις μήνες».

Απαντάω στο τηλέφωνο και τρελαίνομαι για το σφίξιμο που νιώθω στο στομάχι και μόνο που ακούω το τραγούδι. Μου θυμίζει το άγγιγμά του και πώς με φωνάζει.

«Γεια σου, όμορφη», λέει και η γοητευτική φωνή του με κάνει να αναριγήσω ολόκληρη. «Πώς είναι το αγαπημένο μου κορίτσι;»

«Γεια σου κι εσένα». Πηγαίνω αργά προς ένα δέντρο με πολλά φύλλα καταμεσής στο γρασίδι. «Καλά είμαι. Περνάς καλά σήμερα;»

«Τώρα ναι». Μου μιλάει με τη φωνή του «παίχτη». «Θα περάσω ακόμα καλύτερα αν μου πεις τι φοράς».

«Τζιν κι ένα βρόμικο μπλουζάκι», λέω χαμογελώντας.

«Έλα, όμορφη, έχει περάσει ένας μήνας». Γελάει, ένας βαθύς ήχος που κάνει το είναι μου να δονείται. «Πες τι φοράς από κάτω».

Γυρίζω τα μάτια μου προς τα πάνω, αλλά τον αφήνω.

«Ένα κόκκινο δαντελωτό στρινγκ και ασορτί σουτιέν».

«Πολύ ωραία εικόνα», γρυλίζει με βραχνή φωνή. «Τώρα θα έχω κάτι για να με περιποιηθώ αργότερα».

«Αρκεί να την κάνεις μόνος σου την περιποίηση», λέω και ακολουθεί μια μεγάλη παύση. «Μίσα, είσαι εκεί;»

«Ξέρεις ότι ποτέ δε θα σου έκανα κάτι τέτοιο, έτσι;» Ο τόνος του είναι βαρύς. «Σ' αγαπώ υπερβολικά πολύ».

«Αστειευόμουν». Περίπου. Τελευταία, με ενοχλεί που

περνάει τόσο χρόνο με τη Ναόμι, ιδίως επειδή πολλές αφηγήσεις του την περιλαμβάνουν.

«Ναι, αλλά κάθε φορά που μιλάμε το κάνεις και ανησυχώ μήπως κατά βάθος το πιστεύεις».

«Όχι», επιμένω, παρόλο που η σκέψη μου έχει περάσει από το μυαλό. Είναι τραγουδιστής σε συγκρότημα. Και κούκλος. Και γοητευτικός. «Το ξέρω ότι μ' αγαπάς».

«Ωραία, γιατί θέλω να σου πω κάτι». Κάνει μια παύση. «Κλείσαμε τη συναυλία».

Κατσουφιάζω αμέσως.

«Στη Νέα Υόρκη;»

«Ναι... Τέλειο;»

«Φανταστικά... Χαίρομαι πολύ για σένα».

Πέφτει σιωπή. Θέλω να πω κάτι αλλά η θλίψη μου έχει κλέψει τη φωνή, έτσι κοιτάζω προς το πανεπιστήμιο ένα ζευγαράκι που περπατάει χεράκι χεράκι και σκέφτομαι πώς είναι να έχεις κάτι τέτοιο.

«Έλα Μεί, πες μου τι συμβαίνει», λέει αυστηρά. «Ανησυχείς που λείπω; Γιατί το ξέρεις ότι είσαι το μοναδικό κορίτσι για μένα. Ή μήπως... έχει να κάνει με τον Γκρέντι; Πώς τα πας μ' αυτό; Δεν ξέρω γιατί δε μου λες».

«Δεν έχει να κάνει με τον Γκρέντι», λέω βιαστικά, θέλοντας να αλλάξω θέμα. «Απλώς... είσαι τόσο μακριά και ήδη δε σε βλέπω καθόλου». Ακουμπάω σε έναν κορμό δέντρου. «Θα έρθεις το Σαββατοκύριακο, έτσι;»

Ξεφυσάει αργά.

«Το θέμα είναι πως για να είμαστε εγκαίρως στη Νέα Υόρκη πρέπει να φύγουμε αύριο το πρωί. Και θα ερχόμουν ως εκεί απόψε με το αυτοκίνητο για να σε δω αλλά έχουμε συναυλία».

Το στομάχι μου γίνεται κόμπος αλλά φαινομενικά πα-
ραμένω ήρεμη.

«Πόσο θα λείψεις στη Νέα Υόρκη;»

Του παίρνει ένα δευτερόλεπτο να απαντήσει.

«Έναν μήνα περίπου».

Το χέρι μου τρέμει από θυμό ή φόβο... δεν είμαι σί-
γουρη.

«Δηλαδή δε σε έχω δει εδώ και έναν μήνα και δε θα
μπορώ να σε δω για άλλον έναν μήνα;»

«Μπορείς να έρθεις να με δεις στη Νέα Υόρκη», προ-
τείνει. «Θα μπορούσες να έρθεις για μια εβδομάδα ίσως».

«Έχω εξετάσεις». Η φωνή μου είναι αυστηρή. «Και ο
γάμος του αδελφού μου είναι σε έναν μήνα και όσα λεφτά
μού περισσεύουν είναι για να πληρώσω γι' αυτό».

«Έλα, πάμε!» φωνάζει η Λίλα και γυρίζω και την κοι-
τάζω. Μου κάνει νόημα να πλησιάσω, ενώ ο Μπλέικ στέ-
κεται δίπλα της με τα χέρια στις τσέπες του τζιν. «Ο Μπλέικ
περιμένει».

«Ποιος είναι ο Μπλέικ;» ρωτάει όλο περιέργεια ο
Μίσα.

«Ένας συμφοιτητής μου», του εξηγώ και απομακρύνο-
μαι από το δέντρο πηγαίνοντας προς το μέρος του Μπλέικ
και της Λίλα. «Άκου, πρέπει να κλείσω».

«Σίγουρα είσαι καλά;»

«Ναι, απλώς με περιμένει η Λίλα».

«Εντάξει, θα σε πάρω μετά τη συναυλία λοιπόν».

«Ωραία». Κλείνω το τηλέφωνο και συνειδητοποιώ ότι
ξέχασα να του πω γεια, αλλά η λέξη δεν έλεγε να βγει
από το στόμα μου ούτως ή άλλως. Έχω την αίσθηση ότι
απομακρυνόμαστε, και ο Μίσα ήταν το μοναδικό πράγ-

μα που με επανέφερε, με έβγαλε από το σκοτεινό μέρος όπου βρισκόμουν. Αν με αφήσει, δεν ξέρω αν θα μπορέσω να μείνω στο φως.

Μίσια

«Να πάρει». Κλείνω το τηλέφωνο και κλοτσάω το λάστιχο του SUV του συγκροτήματος που βρίσκεται στη μέση του πάρκινγκ ενός τρισάθλιου *μοτέλ* στην κακή πλευρά της πόλης, εκεί όπου οι δρόμοι είναι γεμάτοι προζάκια και όλα τα κτίρια έχουν γκράφιτι. Μπροστά σ' αυτό το μέρος το Σταρ Γκρούουθ φαντάζει κυριλέ.

Η θλίψη στη φωνή της Έλα με ανησυχεί. Ακόμη παλεύει με τους δαίμονές της, τον θάνατο του Γκρέιντι, τον θάνατο της μαμάς της και δε μου ανοίγεται για τα πάντα. Στο βάθος του μυαλού μου πάντοτε υπάρχει η σκέψη ότι μπορεί να εξαφανιστεί ξανά.

Ακούω τον ήχο μιας εξάτμισης αυτοκινητού καθώς επιστρέφω στο δωμάτιο του *μοτέλ*. Στη σκάλα, για να φτάσω στην πόρτα μου προσπερνάω έναν άντρα που φιλιέται με μια γυναίκα, που μάλλον είναι πόρνη.

Αυτό προτιμώ να κάνω από το να είμαι κοντά στην Έλα; Καμιά φορά αναρωτιέμαι γιατί.

«Ποπό, σαν να 'χεις χάλια διάθεση», λέει η Ναόμι, που είναι καθισμένη στο κρεβάτι, καθώς βροντάω την πόρτα του δωματίου. Βάφει τα νύχια της και το δωμάτιο βρομοκοπάει ασετόν. «Άσχημη μέρα;»

Καθαρίζω τον λαιμό μου. Βγάζω τα ψιλά από την τσέπη του τζιν μου και αφήνω το πορτοφόλι μου στο κομοδίνο.

«Πού το κατάλαβες; Επειδή βρόντηξα την πόρτα;»
«Έχεις τόση πλάκα». Ανακάθεται και φυσάει τα νύχια της. «Τι σου είπε πάλι η Έλα;»

«Δεν είπε τίποτα». Ανοίγω τον σάκο μου που είναι πάνω στην καρέκλα ανάμεσα στην τηλεόραση και το τραπέζι. «Ποτέ δε λέει τίποτα».

«Αυτό είναι το πρόβλημα». Στη Ναόμι αρέσει να λέει τη γνώμη της για τα πάντα και μερικές φορές μού τη δίνει στα νεύρα. «Που δε σου λέει τι νιώθει».

Παίρνω ένα καθαρό τζιν και ένα μαύρο μακρουμάνικο μπλουζάκι από τον σάκο.

«Δε θέλω να το συζητήσω».

«Όταν όμως είσαι μεθυσμένος θέλεις». Χαμογελάει αυτάρεσκα. «Για την ακρίβεια, δεν το βουλώνεις όταν είσαι λιώμα».

«Μια φορά σου μίλησα για διάφορα». Πηγαίνω προς το μπάνιο περπατώντας ανάποδα. «Και περνούσα πραγματικά απαίσια μέρα».

«Επειδή σου λείπει». Κουμπώνει βραχιόλια στους καρπούς της. «Σκέψου αυτό. Γιατί δεν την παίρνεις μαζί μας στην περιοδεία;»

Κοντοστεκόμα στο κατώφλι.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Ο Ντίλαν, ο Τσέις και εγώ συζητήσαμε και νομίζουμε ότι θα ήσουν λίγο πιο...» διστάζει, «ευχάριστος, αν ήταν κι εκείνη εδώ».

Σηκώνω το φρύδι μου.

«Τόσο χάλια;»

«Μερικές φορές». Σηκώνεται και φοράει τα παπούτσια της. «Είσαι όπως ήσουν όταν η Έλα εξαφανίστηκε

για οχτώ μήνες, μόνο που μερικές φορές είσαι χειρότερα. Είσαι πάντα πολύ πεσμένος και δε βγαίνεις σχεδόν ποτέ μαζί μας».

Τρίβω το πρόσωπό μου ενώ σκέφτομαι αυτό που είπε.

«Λυπάμαι που φέρομαι σαν βλάκας, αλλά δεν μπορώ να πω στην Έλα να έρθει μαζί μας».

Η Ναόμι πιάνει την κάρτα-κλειδί από τη σιφονιέρα και τη βάζει στην κωλότσεπη του τζιν της.

«Γιατί όχι;»

«Γιατί είναι ευτυχομένη», λέω και θυμάμαι πόσες φορές μού μίλησε για τα μαθήματά της και τη ζωή της με τόση χαρά, που με έκανε να χαμογελάσω. «Και δεν μπορώ να της ζητήσω να παρατήσει κάτι τέτοιο, ακόμη κι αν θα ήθελα πολύ να είναι εδώ».

Η Ναόμι ανασηκώνει τους ώμους και ανοίγει την πόρτα, αφήνοντας να μπει μέσα το φως του ήλιου και ζεστός αέρας που μυρίζει τσιγάρο.

«Δική σου απόφαση. Εγώ απλώς σου είπα μια γνώμη ως εξωτερική παρατηρήτρια. Θέλεις να έρθεις μαζί μας απόψε; Κερνάει ο Ντίλαν».

«Μπα, λέω να μείνω μέσα απόψε». Τη χαιρετάω και φεύγει, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Στοιβάζω τα ρούχα μου στον λεκιασμένο νιπτήρα του μπάνιου και ανοίγω το ντους. Οι σωλήνες τριξουν καθώς τρέχει νερό. Περνάω τα χέρια μου ανάμεσα στα μαλλιά μου και αναστενάζω προβληματισμένος. Πιάνομαι από τον πάγκο και αφήνω το κεφάλι μου να πέσει προς τα μπροστά.

Η μαμά μου μου είπε κάποτε πώς γνώρισε τον πατέρα μου. Εκείνος ζούσε στην πόλη δίπλα στο Σταρ Γκρόουβ και μια μέρα που και οι δυο έκαναν βόλτα έπεσαν ο ένας

πάνω στον άλλον. Κυριολεκτικά. Το μπροστινό του φορητού του μπαμπά μου έπεσε πάνω στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου της μαμάς μου. Το αυτοκίνητό της διαλύθηκε, αλλά κατέληξαν να μιλάνε ώρες αφότου ο γερανός ήρθε και έφυγε και ο μπαμπάς μου προσφέρθηκε να την πάει σπίτι.

Είπε ότι ήταν κεραινοβόλος έρωτας ή, τουλάχιστον, έτσι το ερμήνευσε το κυριευμένο από τις ορμόνες εφηβικό μυαλό της. Υποτίθεται πως στο τέλος του καλοκαιριού θα έφευγε να πάει στο κολέγιο, αλλά έμεινε και παντρεύτηκε τον μπαμπά μου.

Είπε ότι το μετάνιωσε, αλλά δεν ξέρω αν το μετάνιωσε επειδή ο μπαμπάς μου αποδείχτηκε κάθαρομα που την απάτησε ή επειδή απλώς λυπόταν που χαράμιζε το μέλλον της.

Απομακρύνομαι από τον πάγκο και αποφασίζω να το αφήσω προς το παρόν. Η Έλα κι εγώ είμαστε αρκετά δυνατοί ώστε να αντέξουμε έναν μήνα χώρια.

Ήδη έχουμε βρεθεί στην κόλαση κι έχουμε γυρίσει ζωντανοί.

Ξηλα

Ο Μπλέικ μας πηγαίνει να φάμε και μια ώρα αργότερα μας γυρίζει στο πανεπιστήμιο. Προσπαθώ να είμαι ευδιάθετη αλλά δεν τα καταφέρνω. Η ψυχολόγος μου λέει πως δε θα έπρεπε να κρύβω τα συναισθήματά μου γιατί δεν είναι υγιές. Λέει ότι το να τα μαζεύω μέσα μου και να τα αφήνω να με κατατρώνε συνήθως οδηγεί σε καταστροφή· το να υποφέρεις σιωπηλά δεν αποτελεί ποτέ επιλογή.

Η Λίλα βγαίνει από το αυτοκίνητο μόλις ο Μπλέικ σταματάει σε μια άδεια θέση πάρκινγκ.

«Ευχαριστούμε, Μπλέικ». Κλείνει την πόρτα και πηγαίνει σεινάμενη κουνάμενη προς το πεζοδρόμιο.

«Είσαι καλά;» με ρωτάει ο Μπλέικ καθώς βγάζω τη ζώνη μου. «Είσαι κάπως ήσυχη σήμερα».

«Μια χαρά είμαι». Πάω να ανοίξω την πόρτα. «Απλώς έχω πολλά στο μυαλό μου».

Βγάζει το σκουφάκι του, ανακατεύει τα μαλλιά του και γυρίζει στο κάθισμά του για να με αντικρίσει.

«Είμαι καλός ακροατής».

Τον κοιτάζω επιφυλακτικά.

«Είμαι σίγουρη ότι δε θα θες να ακούσεις».

«Δοκίμασέ με».

«Έχει να κάνει με το αγόρι μου».

«Α». Σηκώνει τα φρύδια του. «Τον περιβόητο Μίσα».

«Αυτόν», λέω. «Φεύγει... στην άλλη άκρη της χώρας».

Βγάζει τα κλειδιά από τη μίζα.

«Και να υποθέσω ότι είσαι στενοχωρημένη;»

«Ε, προφανώς. Φεύγει και υποτίθεται πως θα ερχόταν εδώ από το Λος Άντζελες αυτό το Σαββατοκύριακο». Όσο πιο πολύ το συζητάω, τόσο περισσότερο νιώθω να με κυριεύει πανικός. «Αλλά τώρα πρέπει να πάει στη Νέα Υόρκη αύριο. Δεν έχω ιδέα γιατί σου τα λέω όλα αυτά. Συγγνώμη». Βγαίνω από το αυτοκίνητο και κλείνω την πόρτα.

Με πλησιάζει μπροστά στο αυτοκίνητο και κρεμάει την τσάντα του στον ώμο του. Κλειδώνει το αυτοκίνητο και τα φώτα αναβοσβήνουν. Περπατάμε σιωπηλοί προς το γρασίδι που απλώνεται μπροστά στο πανεπιστήμιο. Η Λίλα στέκεται κάτω από ένα δέντρο και μιλάει με τον Πάρκερ, έναν ψηλό τύπο με μεγάλα μπράτσα και ξανθωπά μαλλιά. Φοράει καλό πουκάμισο κι ένα ωραίο τζιν. Αυτός είναι ο τύπος της, αν εξαιρέσεις τον Ίθαν. Οι δυο τους μιλάνε πού και πού στο τηλέφωνο, αν και επιμένουν ακόμη ότι είναι μόνο φίλοι.

«Ευχαριστούμε που μας πήγες να φάμε». Ανεβαίνω στο κράσπεδο. «Είμαι σίγουρη ότι και η Λίλα είναι ευγνώμων. Έχει τρελαθεί που είναι συνέχεια στο πανεπιστήμιο».

«Στη διάθεσή σας». Βάζει τα χέρια του στις τσέπες του

και η έκφρασή του είναι συλλογισμένη. «Δηλαδή αυτή τη στιγμή το αγόρι σου είναι στο Λος Άντζελες;»

Απρόθυμα, γνέφω καταφατικά.

«Μέχρι αύριο».

Σκέφτεται κάτι κοιτάζοντας το πάρκινγκ.

«Ξέρεις ότι είναι μόνο τέσσερις με τεσσερισημίμιση ώρες με το αυτοκίνητο. Αν έφευγες έγκαιρα, θα έφτανες εκεί απόψε».

«Το ξέρω». Πνίγω το χαμόγελό μου, ξέροντας ότι θα μπορούσα να φτάσω εκεί σε πολύ λιγότερη ώρα. «Αλλά δεν έχω αυτοκίνητο». Δείχνω πίσω από τον ώμο του την κόκκινη Ford Mustang του. «Εξού και μας πήγες με το δικό σου σήμερα».

Ένα χαμόγελο που φανερώνει ότι το διασκεδάσει ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του.

«Το ξέρω, αλλά εγώ έχω αυτοκίνητο για να πας εκεί».

«Και γιατί να κάνεις κάτι τέτοιο;» ρωτάω σοκαρισμένη.

Ανασηκώνει τους ώμους καθώς σέρνει τα παπούτσια του στο πεζοδρόμιο.

«Γιατί ξέρω πόσο δύσκολο είναι να είσαι μακριά από τον άνθρωπο που αγαπάς».

«Μιλάς σοβαρά;» ρωτάω κι εκείνος γνέφει καταφατικά. «Για να καταλάβω. Θα μου δανείσεις το αυτοκίνητό σου, θα με αφήσεις να το βγάλω από την πολιτεία, για να πάω να δω το αγόρι μου, για ένα βράδυ;»

«Για την ακρίβεια, έλεγα να σε πάω εγώ», διευκρινίζει. «Το κορίτσι μου μένει στο Ρίβερσαϊντ και θα μπορούσες να με αφήσεις και να με πάρεις στην επιστροφή».

«Το κορίτσι σου;» γελάω. «Ω Θεέ μου, έχεις κορίτσι;»

Γέρνει το κεφάλι του στο πλάι σατισμένος.

«Γιατί; Τόσο αποκρουστικός είμαι;»

Κουνάω αμέσως το κεφάλι μου πέρα-δώθε.

«Όχι. Συγγνώμη. Απλώς... η Λίλα νόμιζε ότι σου άρεσα και ότι γι' αυτό μου μιλάς συνέχεια».

Φοράει τον σκούφο του και σφίγγει τα χείλη του για να κρύψει ένα γέλιο.

«Κατάλαβα. Η φίλη σου... έχει ενδιαφέρον».

«Είναι καλή όμως», του λέω ρίχνοντας μια ματιά στη Λίλα, που χαϊδεύει το μπράτσο του Πάρκερ. «Την αγαπώ μέχρι θανάτου».

«Το ξέρω», απαντάει. «Και να σημειωθεί πως σου μιλάω επειδή είσαι ενδιαφέρουσα. Μου θυμίζεις τους φίλους μου στην πόλη μου».

Αναρωτιέμαι πώς να είναι οι φίλοι του.

«Είσαι σίγουρος ότι θέλεις να με πας; Γιατί δε χρειάζεται».

«Είμαι σίγουρος». Βάζει τα κλειδιά του αυτοκινήτου στην κωλότσεπη του τζιν του. «Αξιίζει τον κόπο μόνο και μόνο για να παραμείνει το πρόσωπό σου έτσι χαρούμενο. Δε χαμογελάς και πολύ».

Τώρα δεν μπορώ να σταματήσω να χαμογελάω.

«Σ' ευχαριστώ. Σημαίνει πολλά για μένα».

«Δεν πας να πάρεις τα πράγματά σου και να συναντηθούμε εδώ, ας πούμε σε μια ώρα;» Απομακρύνεται από το πεζοδρόμιο ενώ εγώ διασχίζω το γρασίδι πηγαίνοντας προς το μέρος της Λίλα.

«Μια χαρά», γυρίζω και φωνάζω. «Κι ευχαριστώ και πάλι».

Όταν φτάνω στη Λίλα, τη βλέπω να γράφει το τηλέφωνο του Πάρκερ στο χέρι της με κόκκινο στυλό.

«Πηγαίνουμε ταξίδι», της λέω, διακόπτοντας την κουβέντα.

Ο Πάρκερ μου ρίχνει ένα βλέμμα κι ύστερα δε μου δίνει σημασία.

«Οπότε να σε πάρω αργότερα;» ρωτάει τη Λίλα.

«Ναι, βέβαια». Τον χαιρετάει κι εκείνος πηγαίνει κορδατός προς την κεντρική είσοδο του πανεπιστημίου, κάνοντας «κόλλα το» με έναν άλλον τύπο που στέκεται κάτω από το υπόστεγο μπροστά στις πύλες.

«Πού πάμε και γιατί;» Η Λίλα κατακώνει το σιλό της και το ρίχνει στην τσάντα της.

Το στομάχι μου σφίγγεται όταν σκέφτομαι πως σε λίγες μόνο ώρες θα δω τον Μίσα.

«Στο Λος Άντζελες. Θα μας πάει ο Μπλέικ. Και πριν πεις οτιδήποτε, έχει κοπέλα».

«Ναι, καλά», λέει η Λίλα κυνικά. «Και την αγαπάει πολύ και ποτέ δε θα την πλήγωνε. Κλασικές αγορίστικες πονηριές».

«Τι... είσαι καλά;» Ποτέ δεν την έχω ακούσει να λέει κάτι τέτοιο.

«Μια χαρά», λέει και ανασηκώνει τους ώμους. «Πάμε».

Ο Μπλέικ οδηγεί αργά και όταν τον ρωτώ τι είναι κάτω από το καπό δεν έχει ιδέα. Προσπαθώ να μην του την πω πολύ, αλλά μερικά σαρκαστικά σχόλια μου ξεφεύγουν.

«Αχά, σου αρέσουν τα αυτοκίνητα», λέει και μπαίνει στην πιο αργή λωρίδα.

Από το πίσω κάθισμα, η Λίλα χασκογελάει ρουθουνίζοντας.

«Της αρέσουν; Είναι τρελή και παλαβή. Είναι βασικά εκνευριστικό». Μου χαμογελάει πλατιά και εγώ της κάνω κωλοδάχτυλο.

«Μόνο τα παλιά αυτοκίνητα;» Στρίβει προσεκτικά στην έξοδο. «Ή όλα τα αυτοκίνητα γενικά;»

«Τα γρήγορα αυτοκίνητα». Σαν την καημένη τη Chevelle του Μίσα, που είναι τώρα διαλυμένη στο γκαράζ του. Αιωνία της η μνήμη. «Όλα τα αυτοκίνητα που τα σπάνε στους αγώνες».

Μου ρίχνει ένα πλάγιο βλέμμα.

«Τώρα αρχίζω να ανησυχώ που θα σ' αφήσω να πάρεις το αυτοκίνητό μου».

«Δε θα το τρέξω». Φιλάω σταυρό. «Ορκίζομαι, θα το πάω με το μαλακό».

Μου κλείνει το μάτι.

«Μην ανησυχείς. Σε εμπιστεύομαι».

Έτσι όπως το λέει, με κάνει να νιώθω άβολα και η Λίλα μου ρίχνει ένα ψυλλιασμένο βλέμμα στο καθρεφτάκι.

Στο μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής δε μιλάμε. Ο Μπλέικ δεν έχει ανάψει τον κλιματισμό και τα μαύρα δερμάτινα καθίσματα ζεσταίνονται και κολλάνε στα πόδια μου. Όταν σταματάμε στο σπίτι της κοπέλας του, που είναι στα προάστια, όπου κάθε σπίτι και κάθε αυλή είναι παραπλήσια, έχω ιδρώσει.

Η κοπέλα του βγαίνει τρέχοντας από το σπίτι και τον αγκαλιάζει. Παραλίγο να τον ρίξει κάτω. Είναι μικροκαμωμένη, με κόκκινες ανταύγειες κι ένα *πίρσινγκ* στη μύτη της. Μας χαιρετάει και έπειτα ο Μπλέικ πηγαίνει προς το πορτ μπαγκάζ. Περνάω πάνω από την κονσόλα και κάθομαι στη θέση του συνοδηγού. Πατάω το κουμπάκι που

ανοίγει το πορτ μπαγκάζ, παίρνει τη βαλίτσα του κι έπειτα το κλείνει.

Έρχεται στο παράθυρό μου και περιμένει να το κατεβάσω.

«Να προσέχεις», μου λέει με σοβαρό τόνο κι εγώ γνέφω καταφατικά.

Μου χαμογελάει και πηγαίνει προς το σπίτι, καθώς η Λίλα περνάει πάνω από την κονσόλα και κάθεται στο μπροστινό κάθισμα.

«Να προσέχεις», λέει χαμηλόφωνα, κοροϊδευτικά. «Προσπαθώ να είμαι σέξι».

«Δεν το είπε έτσι». Βγαίνω στον δρόμο.

«Είσαι τελειώς τυφλή».

«Κι εσύ καμιά φορά βλέπεις πράγματα που δεν υπάρχουν».

Βγαίνω στον αυτοκινητόδρομο, στη λωρίδα ταχείας κυκλοφορίας, αλλά αντιστέκομαι στην παρόρμηση να σανιδώσω το γκάζι και να φτάσουμε εκεί στον μισό χρόνο. Η Λίλα παίρνει έναν υπνάκο, ακουμπώντας το κεφάλι της στο παράθυρο, κι εγώ απολαμβάνω τη γαλήνη του να είμαι στον δρόμο, ώσπου φτάνουμε στις παρυφές της πόλης που λάμπει μες στη νύχτα.

Σκουντάω τη Λίλα στον ώμο για να ξυπνήσει.

«Φτάσαμε».

Ανοιγοκλείνει τα κουρασμένα μάτια της και ανακάθεται.

«Τι έγινε; Πού είμαστε;»

«Στο Λος Άντζελες. Ή στις παρυφές του, τέλος πάντων», λέω καθώς το βλέμμα της σαρώνει τα πανύψηλα κτίρια και την κίνηση μπροστά μας. «Μπορείς να βρεις τη διεύθυνση στο κινητό σου;»

Κατεβάζει το παράθυρό της κι αφήνει να μπει ζεστός αέρας.

«Δεν μπορείς να του τηλεφωνήσεις και να του πεις ότι πηγαίνουμε;»

«Θέλω να είναι έκπληξη».

«Γιατί; Θέλεις να τον πιάσεις να κάνει κάτι κακό, ας πούμε με τη Ναόμι;»

«Όχι». Βγάζω φλας και κοιτάζω στο καθρεφτάκι. «Του έχω εμπιστοσύνη».

«Αλλά δεν εμπιστεύεσαι *αυτή*». Ένα μεγάλο φορτηγό κορνάρει και η Λίλα κοιτάζει από το παράθυρο. «Δε σε αδικώ. Απ' όσα μου έχεις πει, φαίνεται λίγο φτηνιάρικα. Μάλιστα, ίσως μιας που είμαστε εδώ θα μπορούσαμε να της πούμε δυο λογάκια». Σπάει τις αρθρώσεις των χεριών της κι εγώ σκάω στα γέλια.

«Ω, Θεέ μου, τι ταινία είδες τελευταία και λες τέτοια πράγματα;» Πατάω φρένο και κόβω ταχύτητα λόγω της κίνησης.

«Πώς να δείρετε το κορίτσι που την πέφτει στο αγόρι της καλύτερης σας φίλης», μου χαμογελάει και βγάζει το κινητό από την τσάντα της. «Πώς λέγεται το μέρος όπου μένουν;»

«Το Βάρεμα», της λέω και σηκώνει τα φρύδια της.

«Τι; Έτσι λέγεται; Είσαι σίγουρη ότι δε λέγεται Βαρεμάρα;» Γελάει πονηρά.

Γυρίζω τα μάτια μου προς τα πάνω.

«Χαχά. Πολύ αστείο».

Βάζει την τοποθεσία στο GPS και συνοφρυώνεται βλέποντας την ουρά των αυτοκινήτων μπροστά μας.

«Λέει ότι είναι οχτώ χιλιόμετρα από δω. Θα κάνουμε αιώνες».

Μισοκλείνω τα μάτια και κοιτάζω τον δρόμο καθώς η κίνηση προχωράει.

«Όχι».

«Ει». Η Λίλα με πιέζει με το δάχτυλό της, στριφογυρίζοντας στη θέση της. «Υποσχέθηκες στον Μπλέικ ότι δε θα τρέξεις το αυτοκίνητό του».

Κατεβάζω ταχύτητα και η μηχανή γουργουρίζει.

«Δε θα το τρέξω. Απλώς θα γεμίσω τα κενά».

Βάζει καλά τη ζώνη της.

«Δε θέλω να ξέρω καν τι σημαίνει αυτό, αλλά ορκίζομαι ότι, αν καταλήξουμε πάνω στο διαχωριστικό, δε σου ξαναμιλάω».

«Πόσο λίγη πίστη έχεις». Μαρσάρω και στρίβω στη διπλανή λωρίδα, μπαίνοντας μπροστά σε ένα κόκκινο Camry. Ο οδηγός κορνάρει και η Λίλα αρπάζεται από την άκρη του δερμάτινου καθίσματος. «Ξέρεις ότι σε έχω δει να οδηγείς τόσο τρελά, έτσι;»

Με αγριοκοιτάζει.

«Και δε με πειράζει όταν οδηγώ εγώ και έχω τον έλεγχο της κατάστασης». Τα λόγια της με κάνουν να τιναχτώ. «Μου δίνει μια αίσθηση ασφάλειας».

Απεχθάνομαι τη λέξη «έλεγχος». Μου θυμίζει πόσο πολύ την αποζητά το μυαλό μου. Είναι σαν εθισμός, όπως τα τσιγάρα και το αλκοόλ.

Πατάω φρένο καθώς το μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου σχεδόν ακουμπάει στο πίσω μέρος ενός υπερυψωμένου φορτηγού. Υπάρχει ένα μικρό κενό στη διπλανή λωρίδα και σκέφτομαι αν μπορώ να το κάνω.

«Μην τολμήσεις», με προειδοποιεί η Λίλα και τα γαλανά της μάτια είναι γεμάτα φόβο. «Είναι πολύ στενό».

Ο τύπος στη διπλανή λωρίδα κόβει ταχύτητα και εγώ μαρσάρω, στρίβω το τιμόνι την τελευταία στιγμή και μας στριμώχνω με ευκολία.

Η Λίλα ξεφυσάει καθώς γλιστράει στο κάθισμα.

«Αν δε σε αγαπούσα τόσο, θα σε μισούσα κανονικά». Παίζει με τα ξανθά μαλλιά της και σκουπίζει λίγο αιλάνηνερ που έχει ξεβάψει κάτω από τα μάτια της.

Συνεχίζω να μπαινοβγαίνω στην κίνηση ώσπου φτάνουμε στην έξοδο. Αυτή η οδήγηση με κάνει να νιώθω ζωντανή κι όταν φτάνουμε στο κλαμπ όπου παίζει ο Μίσα η αδρεναλίνη τρέχει στις φλέβες μου.

«Πολύ φτηνιάρικο μέρος». Η Λίλα σουφρώνει τη μύτη της όταν βλέπει την αποθήκη που είναι χωμένη ανάμεσα στο Μπαρ Μοτοσικλετιστών του Λάρι και ένα βιντεοκλάμπ με ταινίες ενηλίκων. Είναι αργά, και τα αστέρια και το φεγγάρι φωτίζουν τα ξεραμένα φύλλα και τα αποτσίγαρα στην άσφαλτο.

«Αυτό είχες πει και για το Σταρ Γκρόουβ». Ανοίγω την πόρτα με μια κλοτσιά και βγαίνω έξω. «Και επιβίωσης».

Γυρίζει τα μάτια προς τα πάνω καθώς βγαίνει από το αυτοκίνητο.

«Το Σταρ Γκρόουβ δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο χάλια όσο αυτό εδώ το μέρος».

«Ακόμη δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο Μπλέικ μου δάνεισε το αυτοκίνητό του». Πηδάω πάνω από μια λακκούβα. «Αν είχα Mustang, αποκλείεται να τη δάνειζα σε κάποιον που μετά βίας ήξερα, ιδίως αφού του είπα ότι μου αρέσει να τρέχω».

«Σου είπα, επειδή του αρέσεις». Με σκουντάει με τον αγκώνα καθώς στρίβουμε στο στενάκι που οδηγεί στην

μπροστινή είσοδο του κλαμπ. «Τα καταλαβαίνω αυτά».

«Έχει κοπέλα, Λίλα. Και, απ' ό,τι είδαμε, αγαπιούνται πολύ». Προσπερνάω έναν κάδο και βγαίνω στο πολύβουο πεζοδρόμιο. Αυτοκίνητα πηγαينوέρχονται στον δρόμο και ένα ζωηρόχρωμο γκράφιτι στολίζει τα μεταλλικά γειτονικά κτίρια.

Σταματάω μπροστά στην είσοδο, λύνω τα μαλλιά μου και τα αφήνω να πέσουν στους ώμους μου. Αφήνω το χέρι της Λίλα, δένω βιαστικά το κορδόνι της μπότας μου, ξεκουμπώνω τα δυο πάνω πάνω κουμπιά του καρδ πουκάμισού μου και ισιώνω την τζιν φούστα μου.

«Ποπό, δε σε έχω ξαναδεί τόσο σχολαστική», σχολιάζει η Λίλα, καθώς ξαναδένει την κορδέλα στο μπροστινό μέρος της καφέ μπλούζας της. «Έχει πλάκα».

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά ξαφνικά έχω άγχος», ομολογώ, ανακατώνοντας τα μαλλιά μου με τα δάχτυλά μου.

«Επειδή τον αγαπάς». Η Λίλα πεταρίζει τις βλεφαρίδες της και της ρίχνω μια απαλή αγκωνιά. «Χαλάρωσε, είναι επειδή έχεις να τον δεις έναν μήνα. Ειλικρινά, φοβάμαι να βρεθώ στο ίδιο δωμάτιο μαζί σας. Μάλλον θα πετάξετε τα ρούχα σας μέσα σε δευτερόλεπτα».

Γυρίζω τα μάτια μου προς τα πάνω και μπαίνω στο κλαμπ, όπου ένας μπράβος με τατουάζ φίδια στα μυώδη μπράτσα του και μια ουλή στα χείλη μάς μπλοκάρει τον δρόμο προς τα τραπέζια.

«Ταυτότητες, παρακαλώ». Ο τόνος του φανερώνει πως πιστεύει ότι δεν έχουμε.

Η Λίλα κι εγώ βγάζουμε τις ψεύτικες ταυτότητές μας από τις τσέπες μας και του τις δίνουμε. Τις κοιτάζει προσεκτικά, μας τις επιστρέφει και κάνει στην άκρη για να περάσουμε.

Μπαίνουμε σε έναν ανοιχτό χώρο γεμάτο τραπέζια και καρέκλες. Ο αέρας μυρίζει μούχλα, το μπαρ είναι γεμάτο κόσμο και η μουσική δυνατή, αλλά η φωνή του τραγουδιστή μου είναι πιο γνώριμη κι απ' τον χτύπο της καρδιάς μου.

«Ω, κοίτα τον εκεί πάνω τι σέξι που είναι», λέει η Λίλα, αλλά σχεδόν δεν την ακούω.

Όλη μου η προσοχή είναι στη σκηνή, κοντά στον πίσω τοίχο. Κάτω από τον χαμηλό φωτισμό, ο Μίσα τραγουδάει ένα από τα τραγούδια του, παίζει κιθάρα με το κεφάλι του σκυμμένο και τα μαλλιά του κρέμονται μπροστά στα λαμπερά γαλαζοπράσινα μάτια του. Πεθαίνω να τον αγγίξω, να μπλέξω τα δάχτυλά μου στα μαλλιά του, να νιώσω τα απαλά του χείλη.

Το συγκρότημα παίζει στο βάθος και μου κόβεται η ανάσα καθώς νιώθω τους στίχους του να διαπερνούν το κορμί μου.

Δεν αντέχω τη σιωπή στα μάτια σου.

Κοίταξέ με μια φορά και δες πώς πονάει η καρδιά μου.

Με κρατάς ζωντανό. Μου δίνεις πνοή.

Το μόνο που θέλω, το μόνο που χρειάζομαι, είσαι εσύ.

*Όταν είναι μαζί, τα πάντα φαίνονται δυνατά.
Τώρα, όμως, τους χωρίζουν χιλιάδες χιλιόμετρα,
και η Έλα και ο Μίσα πρέπει να διαχειριστούν μια σχέση
εξ αποστάσεως. Θα αντέξει η αγάπη τους τη δοκιμασία;*

Η Έλα έχει επιστρέψει στη σχολή. Προσπαθεί να μην ανησυχεί τόσο για το μέλλον της, αλλά με τον πατέρα της να μπαϊνοβγαίνει στην αποτοξίνωση, της είναι αδύνατο να ηρεμήσει. Το μόνο που θέλει είναι να είχε δίπλα της τον Μίσα. Ωστόσο, αρνείται να αφήσει τα δικά της προβλήματα να σταθούν εμπόδιο στα όνειρά του.

Ο Μίσα στο μεταξύ περιοδεύει με το συγκρότημά του, όμως βαθιά μέσα του γνωρίζει ότι κάτι λείπει. Η απόσταση από την Έλα τού είναι πιο δύσκολη απ' ό,τι φανταζόταν. Τη θέλει κοντά του – τη χρειάζεται κοντά του. Ωστόσο, δεν πρόκειται να της ζητήσει να αφήσει τη σχολή της για να είναι μαζί του.

Οι λίγες στιγμές που περνούν μαζί είναι έντονες και παθιασμένες, κάνοντας τον αποχωρισμό ακόμη δυσκολότερο. Ξέρουν ότι θέλουν να είναι μαζί. Είναι, όμως, αυτό αρκετό για να τους ενώσει για πάντα;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
 ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN978-618-5044-08-4

9 786185 044084

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14533